

BUCH & BOTOFT

HVORDAN HAR MENNESKENE DET?

*Rasmus Botoft og Martin Buch – i anledning af
Rytteriets 10 års jubilæum forstærket med
Bodil Jørgensen – gør sig klar til endnu engang
at slippe deres kendte persongalleri løs.
For at få publikum til at grine. Men også for at
finde ud af? 'hvordan har menneskene det?'*

STEEN BLENDSTRUP

ALEKSANDER K

EMILIE AAGAARD ANDREASEN FOR ZENZ ORGANIC

D

et er blevet sagt om musicals, at 'det svære er at få det til at se let ud', og det er måske også hemmeligheden bag Martin Buchs og Rasmus Botofts succes som Rytteriet. Det ser besnærende let ud, nærmest

improviseret, men sandheden er, at de holder sig strengt til teksten:

- Vi er meget tekstbaserede, meget kontrollerede, afslører Rasmus Botoft.
- Vi laver hele tiden små redigeringer, fortsætter Martin Buch. – Ikke fordi scenen måske bliver bedre, men fordi det passer bedre for os.
- Det er en organisk proces. Martin skriver en tekst, og så giver jeg feedback – eller omvendt.
- Vi er gode til at sige, når der skal rettes, og til at sige 'det der er for vulgært.'

Levende figurer

Deres ping-pong flyder helt naturligt, den ene afslutter næsten den andens sætninger. De er taknemmelige for samarbejdet, som de giver æren for, at de er kendt af det store publikum. Og det, selv om de bevæger sig rundt i et univers med nogle ret faste karakterer.

- Utroligt, at folk vil blive ved med at se dem, tænker Martin højt.
 - Der er nogle figurer, vi selv bliver trætte af, men efter en tid, så begynder vi at savne dem igen, siger Rasmus. - Poul og Fritz ... tit tænker jeg, at nu kan vi ikke finde på mere.
 - Men de har vist sig at være en udtømmelig kilde. Selv om de trækker os i en ny retning, er de en kæmpe glæde at vende tilbage til hver gang. De bliver ved med at levere nye pointer.
 - Selv har jeg en svaghed for Else, indskyder Rasmus. - Jeg føler mig tryk inde i Else!
- Faktisk har de faste figurer det med nogle gange at tage magten fra rytterne:
- De lever i os og i publikum, siger Martin. – Det har hele tiden været vores ambition, at de ikke var karikaturer, men havde dybde.
 - Vi føler, de er rigtige, fortsætter Rasmus. →

*”Selv om Poul og Fritz
trækker os i en ny retning,
er de en kæmpe glæde at
vende tilbage til hver gang.
De bliver ved med at
levere nye pointer”*

— Rasmus Botoft

Blå Bog

& Martin Buch – Rytteriet

Rasmus Botoft rendte ind i Martin Buch, da han startede på teaterskolen, og Martin gik på 4. årgang. De klikkede humoristisk og begyndte at skrive breve til hinanden, som de så læste op. De fiktive brevvekslinger fik succes til afgangsfesten, bryllupper – og til sidst satte de en forestilling op i Huset – dengang som 'Teatret Marianne' ("Mads Wille tvang os til det"). I 2008 blev de tilbudt at lave korte sketches til P2 og blev til Rytteriet. Sideløbende har de hver for sig haft en lang række roller på film, TV og teatret. Rasmus er 46, gift med kollegaen Lisbeth Wulff, og sammen har de en søn. Seniorpartner Martin er 49 og har 2 børn med fremtidsforskeren Mona Sharar.

Buch & Botoft - hvordan har menneskene det?

– Da vi skulle sætte det første show op på Bellevue, var det lidt af et puslespil. Jeg tænkte f.eks. 'så kommer Erik ind og møder Tulle', men – nåh nej, for det er jo Martin, der spiller dem begge.

Fjøllet, upolitisk – men samfundsendageret

Det hele er lidt fjøllet, men selv om der ikke er samfundssatire a la revy, så tager Rytteriet temperaturren på Danmark og danskerne:

- Vi er samfundsendagerede, understreger Rasmus.
– Vi læser nyhederne sammen for at få tidens tendenser ind. Så spørger vi hinanden: 'Hvordan har menneskene det'? Det afspejler den tid, vi lever i, så det er engageret, men ikke politisk.

- Vi vælger ikke side. Vi er nok begge den pragmatistiske type, så vi udstiller det absurde i tiden, siger Martin, men tilføjer: - Vi har en plan om at få et 'slot' med, hvor vi kan tage noget dagsaktuelt ind, nærmest lidt improviseret. Vi har en ambition om, at det skal være noget lidt mindre kontrolleret ... Uden at ville afsløre for meget, kan Martin og Rasmus afsløre, at #metoo sniger sig ind på en eller anden måde ('Det kommer an på, hvordan man behandler emnet').

- Jeg er også optaget af vores overforbrug af skærme i skolen, siger Rasmus. – Faktisk er jeg lidt forarget. Det prøver vi også at få med. Ikke moraliserende, men det er et emne, der optager os. Det er blevet en afhængighed, der har ændret vore liv.

Skeletter i skabet

Apropos afhængighed, så kommer man ikke uden om, at en stor del af Rytteriets faste karaktergalleri har et ret stort alkoholforbrug. Men er det morsomt?

- Det er et godt spørgsmål, svarer Martin. – Mange af vores karakterer lever dysfunktionelle liv og har masser af skeletter i skabet. Og alkohol er jo en folkesport i Danmark – vi har et meget afslappet forhold til, hvor skadeligt det egentlig er.
- Danmark er en nation på druk, supplerer Rasmus.
– Det er skræmmende, at folk genkender figurer som Erik.
- "Det er jo som at se min onkel ...", "det kunne være min tante ..." Men de genkender andre, ikke sig selv.

Botoft, Buch og Bodil

Tanten, Martin nævner, kunne være Bodil Jørgensens figur (med sine berusede telefonsamtaler), for hun slutter sig til dem i Glassalen.

- Det bliver dejligt med Bodil, siger Rasmus. Det giver mulighed for et andet flow og nogle andre konstellationer ... og det gør det lettere at nå nogle omklædninger! Og Bodil er en klog dame og en skæg dame. - Og en flot dame. Det giver en anden energi, siger Martin.

I det hele taget synes Rasmus og Martin, at det er et fremragende match at fejre 10 års jubilæum i et Tivoli, der fejrer 175 års jubilæum. Og der findes værre skæbner end at træde i Linie 3's og Ørkenens Sønners fodspor: - Rytteriet har gjort det godt for os begge, fastslår Martin Buch. – Egentlig handlede det om, at vi gerne ville have lov til at bestemme selv. Lige da jeg kom ud fra teaterskolen blev jeg ofte tilbudt 'drengeroller' eller unge mænd – men her kan jeg spille dame og alkoholiserede mænd. Ingen af os stod til en super karriere lige fra første færd, men succesen fra Rytteriet har smittet af. Folk tænker, 'ham vil vi gerne se som noget andet.'

- Og jeg er da ret stolt af at blive sammenlignet med Linie 3 og Ørkenens Sønner, tilføjer Rasmus. Konceptet lever uden radio og TV, og de tvivler på, at de vender tilbage til det format.

- Men vi har ikke lagt 10-årsplaner. Vi har planlagt at fortsætte vores samarbejde, men ikke noget definitivt ud over det næste show. Det synes jeg er vildt luksuriøst, slutter Rasmus Botoft.

"Jeg er jo en kæmpe Bowie-fan. Jeg har et næsten religiøst forhold til hans musik"

— Martin Buch

Klumme: Hilsen fra Taarbæk Strandvej

Selv om Rytteriet rykker ind til Tivoli, så slipper de ikke rødderne. De altid populære snobber Poul og Fritz lever som bekendt heroppe i Liebhaverboligens lokalområde. Og i særdeleshed i en liebhaverbolig; mange scener er optaget i Peter Warnøes pragtfulde villa på Taarbæk Strandvej.
- I radioen sagde vi egentlig Rungsted Kyst, fortæller Martin Buch
- De har måske flere ejendomme, foreslår Rasmus.
- Flere palæer, retter Martin
- Men i hvert fald mellem Taarbæk og Helsingør, siger Rasmus. - Nej, en station før ... Snekkersten. Humlebæk ... (Her fortæller interviewet sig i en indbyrdes diskussion af, hvor tæt på Helsingør Øresundskysten stadig er mondæn).

Rundt om Rytteriet

Hvem er jeres yndlingskomikere/forbilleder?

Rasmus: Peter Sellers var jeg meget fascineret af som barn ... og Victor Borge for hans timing. Jeg arbejdede i Tivoli som ung, så jeg har oplevet ham i Glassalen. Hans timing virkede tilfældig, men når jeg så ham aften efter aften, kunne jeg se, at det altid var samme timing. Og han optrådte med det samme i årevis.

Martin: Ligesom os! Vi skal f.eks. ud at optræde som Snobberne for en virksomhed i morgen ... på engelsk. Men ja, Peter Sellers var også stor for mig – og for min far – alle hans dialekter, han var sprogkviklibrist. Det er også noget, vi tænder på; at være grundige og legende med sproget.

Rasmus: Ja, det at opbygge en karakter i sproget.

Martin: Og så naturligvis hår, skæg og så videre.

Hvad er jeres yndlingsmusik?

Martin: Jeg er jo en kæmpe Bowie-fan. Jeg har et næsten religiøst forhold til hans musik. Hans død var et stort tab. Jeg har altid lyttet til hans musik ... det vil sige; de første 4-5 år gennem væggen ind til min 7 år ældre brors værelse.

Rasmus: The Doors! Jeg har alle deres plader. Jeg har fået pladespilleren op igen! Hvis jeg ikke kan finde på andet, så bliver det en Doors-plade. Men jeg er ikke så religiøs som Martin. Og så kommer min 11-årige søn med en masse ny dansk musik – der er en ny generation, der bare vælter hits ud.

Hvilken bog ligger på natbordet?

Rasmus: Tomas Lagermands "Alt er mit" og Imran Rashids "Sluk"

Martin: Ikke nogen som sådan, men jeg bladrer i Jørgen Leths værker – for at få et kig ind i sproget.

Ikke alt er til grin – hvad får dig til at føle en tåre?

Martin: "Sporløs" – selv om det er længe siden sidst. Jeg synes, det er rørende, at familier finder hinanden. Det er en ur-historie, noget fundamentalt.

Rasmus: Der skal ikke så meget til; jeg følder nærmest en tåre, hver gang jeg ser en film. Også tegnefilm.

Hvad er din yndlingsforlystelse i Tivoli?

Martin: Galopbanen! Jeg bryder mig ikke om nogen af de kørende ... jo, jeg gider godt sidde i veteranbilerne. Som barn troede jeg virkelig, jeg styrede!

Rasmus: Skærsilden. Jeg har tit leget fangeleg derinde med min bror, mine kusiner og mine venner. Men jeg kan da også sige Chokoladespillet ... under Pariserhjulet.

Hvad er Fritz' og Pouls ... og Eriks og Elses?

Martin: Poul og Fritz ville sidde på Nimb ... i Københavns dyreste suite sammen med deres au pairs og drikke Petrus. Erik ville sidde i Grøften ...

Rasmus: Eller et af de ølsteder i Smøgen ... og Else ville prøve Fiskedammen!

Når sæsonen er slut ...

hvor drømmer I så om at tage på ferie?

Martin: Costa Rica – jeg læste lige om et norsk par, der solgte alt, lever billigt, og så kun arbejder 3 timer dagligt. Det synes jeg lyder meget godt.

Rasmus: Atitlan Søen i Guatemala. Sidde og se solnedgangen over søen ... og sende en sms til Martin i Costa Rica ...

Kunne I godt bruge en au pair – og hvad skulle hun lave hjemme hos jer?

Rasmus: Jeg har svært ved tanken om at have en 'ansat' boende i mit hus.

Martin: Heller ikke jeg ... men hvis jeg skulle have hjælp til en ting, var det madlavning.

Rasmus: Jeg elsker hverdagsting – at købe ind og den slags. Men vaske gulve, det gider jeg ikke!

Hvilken god sag stiller I jeres berømmelse til rådighed for?

Rasmus: Vi er ambassadører for Folkekirkens Nødhjælp.

Martin: Vi har rejst med dem to gange og lavet flere kampagner for 'giv en ged' op til jul.

Rasmus: Nu har vi gjort det i 3-4 år. Jeg føler mig meget klogere på verdens problemer.

Martin: Man lærer noget af at se dem, som lider i den yderste fattigdom. Det er sundt i forhold til det klynk, vi oplever i den danske dagligdag – over at der mangler en eller anden vare i supermarkedet eller hvad det nu er. Vi er begge ret stolte af at kunne hjælpe Folkekirkens Nødhjælp. Så der lægger vi at vores energi i den retning.